

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Бургас , 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на деветнадесети април, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова
Членове: Галя В. Белева
Александър Д. Муртев

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Александър Д. Муртев Въззивно гражданско
дело № 20212100500406 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано по въззивна жалба на
З. Д. Б., ЕГН ***** и В.С.Б., с ЕГН *****, с адрес: ***, против Решение №
260081 от 24.11.2020г. постановено по гр.д. № 1051/2019г., с което жалбоподателите са
осъдени да заплатят солидарно на Етажната собственост на сграда с идентификатор ***, с
адрес: гр. Несебър, к.к. Слънчев бряг – изток, представлявана от управителя Ваня Костова
Стоянова, сумата в размер на 151, 42 евро, представляваща такса за управление и
поддръжка, дължима за периода от 19.05.2016г. до 31.12.2016г., сумата в размер на 115, 26
евро, представляваща годишна вноска във фонд “Ремонт и обновяване” за периода от
19.05.2016г. до 31.12.2016г., сумата в размер на 123, 08 евро, представляваща годишна
вноска във фонд “Ремонт и обновяване” за календарната 2017-а година и сумата в размер на
123, 08 евро, представляваща годишна вноска във фонд “Ремонт и обновяване” за
календарната 2018-а година, ведно със законната лихва върху всяка от отделните главница,
считано от 06.11.2019г. до окончателното им изплащане. С решението, съдът е осъдил
ответниците да заплатят на ищеца и направените от последния разноси по делото в размер
на 919, 30 лева.

Жалба е подадена и срещу Допълнително Решение № 260001 от 04.01.2021г.,
постановено по гр.д. № 1051/2019г. по описа на БРС, с което е допълнено Решение №
260081/24.11.2020г., постановено по гр.д. № 1051/2019г. по описа на РС – Несебър, и с което
е отхвърлен предявеният от жалбоподателите насрещен иск за осъждането на Етажната

собственост на сграда с идентификатор ***, с адрес: гр. Несебър, к.к. Слънчев бряг – изток, представлявана от управителя Ваня Костова Стоянова, да им заплати сумата в размер на 369 евро, чиято левова равностойност е в размер на 720 лв., представляваща недължимо платени такси за управление и поддръжка на общите части в етажната собственост през 2017-а, 2018-а и 2019-а години, всяко от които в размер на по 240 лева, като неоснователен.

В жалбата срещу Решение № 260081/24.11.2020г., въззивниците навеждат доводи, че районния съд не е определил правилно предмета на спора, като излагат съображения, че същият обхваща управлението в самата етажна собственост. Сочат че решенията на ОСЕС са актове на управление и посредством същите не могат да бъдат засягани лични права на отделните собственици. Предвид направеното от тях оспорване на правната квалификация на иска намират, че съдът е следвало да им укаже защо предметът на делото не е свързан с начина на управление на ЕС. Намират, че решенията взети от ОСЕС, проведено на 09.04.2016г. са били приети извън неговата компетентност, като в тази връзка посочват, че Р.Г. бил освободен от отговорност както като физическо, така и като юридическо лице от дейност, свързана с позиция на управител на ЕС за периода от 29.06.2013г. до 09.04.2016г. Считат, че такова решение е и това по т.7 от дневния ред, взето от ОСЕС на 02.06.2017г. и 2018г., с което са били определени наказателни лихви за забава на плащания на парични вноски в размер на 2 % върху дължимата месечна сума, която ще се начислява всеки месец върху главницата. Релевират оплакване, че е била нарушена и разпоредбата на чл.14, ал.4 от ЗУЕС, регламентираща, че в събранието едно лице може да представлява най-много трима собственици. Намират за недопустимо лицето Ваня Стоянова да представлява всички етажни собственици, както и да дава пълномощно за присъствие на ОСЕС на адвокат Р.Н. да представлява и управлява ОСЕС. Намират, че в противоречие с разпоредбата на чл.19, ал.5 от ЗУЕС, Ваня Стоянова е била избрана за управител на ЕС през 2016г., тъй като същата не е живяла в сградата и не е била собственик. Намират, че е допуснато нарушение и на разпоредбата на чл.19, ал.6 от ЗУЕС, тъй като всяка година сама прекратявала мандата си на управител без решение на ОСЕС. Същевременно релевират оплакване, че не е налице сключен договор за възлагане управлението на ЕС по смисъла на чл.19, ал.8 ЗУЕС.

Намират, че управителят на ЕС в противоречие с чл.23, ал.1 от ЗУЕС, вместо да се снабди в 15 дневен срок с изпълнителен лист, е взел икономически неизгодно решение да подаде искова молба до РС – Несебър, което коства време, нерви и пари. Намират за нарушени и разпоредбите на чл.23, ал.3 и ал.4 от ЗУЕС, предвид обстоятелството, че ЕС не води книга за извършваните приходи и разходи, а управителят на ЕС не е изготвял годишен план за извършване на ремонти както и отчети за изпълнението.

Жалбоподателите сочат, че решенията на ОСЕС представляват актове на управление и чрез тях не могат да бъдат засягани лични права на отделни съсобственици. Сочат, че в глава 5 от ЗУЕС е уреден административен ред за налагане на наказание на собствениците, които не са изпълнили задълженията си по ЗУЕС, които нарушения се установяват с констативен протокол, съдържащ данни за лицето – нарушител по чл.57, 55 и чл.45 от ЗУЕС. Релевират оплакване, че този административен ред не е спазен, а подобни протоколи за установяване на нарушение не са им представяни. Считат, че същите следва да бъдат

включени в предмета на спора пред съда.

Навеждат доводи, че е налице е налице и процесуална преклузия по смисъла на чл.40, ал.2 за атакуване на решението на ОСЕС, поради което субективното право на вземане на ЕС е понастоящем погасено.

Подадена е и въззивна жалба срещу Допълнителното решение на РС- Несебър от 04.01.2021г., с което е отхвърлен насрещния им иск. В нея въззивниците навеждат доводи, че същото е неправилно, тъй като се намира в противоречие с нормата на чл.51 от ЗУЕС, която достатъчно ясно посочва, че таксата за поддръжката на общите части се определя на база брой собственици, а не притежавани площи. С оглед на това застъпват становище, че разходите за поддръжка в размер на 720 лв. са получени без правно основание по чл.55 от ЗЗД от ЕС.

Оспорват пълномощното на Ваня Стоянова, тъй като същото е без конкретизация и същото е било дадено, когато същата не е била собственик и управител на Аштъх Хол. Възразяват, че не става ясно с какви правомощия разполага Ваня Стоянова, която представлява ЕС с пълномощно без дата.

Претендира се отмяна на допълнителното решение, като ЕС бъде осъдена по чл.55 от ЗЗД да върне дължимата сума, поради незаконосъобразното ѝ събиране.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивните жалби от ЕС на сграда с идентификатор № *** по КК на гр. Несебър, чрез адв. Николова, с която същите се оспорват като неоснователни.

Етажната собственост намира за неоснователно наведеното от въззивниците оспорване на определения от първоинстанционния съд предмет на спора, обективиран в Определение от 17.07.2020г. Застъпва се становище, че в проекта си за доклад по делото районния съд подробно е изложил исковата претенция и по двата иска – първоначалния и насрещния, правилно е определил правното основание и е разпределил доказателствената тежест по всеки иск. В първото по делото съдебно заседание, съдът е докладвал делото и подробно е изложил предмета на иска, който не е свързан с управлението на ЕС. Сочат, че исковата претенция е за задължение за заплащане на дължими парични вноски от ответниците към етажната собственост.

Намира се за неоснователно и възражението на въззивниците, че предявеният от тях иск е следвало да се предяви по реда на чл.410 от ГПК, както твърдението, че управителят бил длъжен да образува заповедно производство по чл.410 от ГПК. Нормата на чл.38, ал.2 ЗУЕС давала само процесуална възможност, но не вменияла задължение за предявяване на заявлението по реда на чл.410 и сл. от ГПК.

Етажната собственост, чрез проц. си представител оспорва така наведените във въззивната жалба доводи за неспазен административен ред по установяване нарушенията на етажния собственик като счита, че посоченото няма законова основа. Сочи се, че са взети решения на ОСЕС за заплащане на парични вноски за управление и поддръжка, както и за фонд “Ремонт и обновяване”, които не са изпълнени от ответниците, поради което за ЕС е възникнало основание да предяви чрез управителя иск за осъждането им да заплатят дължимите вноски. Сочи, че не съществува административен ред, който трябва да

предхожда съдебния.

Въззиваемата ЕС намира за неотнормимо и изложените от въззивниците възражение за неспазване на сроковете по чл.40 ЗУЕС, тъй като предявеният иск не е с такова правно основание.

Намнат за неоснователно и възражението, че липсвало яснота по коя сметка се дължат паричните вноски към ЕС. Посочва се, че банковата сметка на ЕС, по която се дължат въпросните парични вноски е посочена в молба от 11.12.2019г., като за същата ответниците били уведомявани и канени нееднократно.

Оспорват като неоснователни и възраженията с правно основание чл.51 от ЗУЕС, тъй като исковата претенция се основава на взети решения на ЕС, обективирани в протоколи на ОС на ЕС, които са влезли в сила и не са били атакувани и отменени в законоустановения срок. В тази връзка цитира съдебна практика на ВКС.

Излагат се съображения, че не може да бъде приета за основателна и евентуалната теза на ищите по насрещния иск, че решенията на ОСЕС са нищожни като противоречащи на закона. Сочи се, че същите не са сделки и за тях не се прилага ЗЗД. Законосъобразността на тези решения се определя от правилата за тях в ЗС и ЗУЕС, а не от ЗЗД. Цитира се съдебна практика.

Оспорват се като неоснователни твърденията за липса на активна процесуална легитимация на управителя и пълномощника. В тази връзка се сочи, че етажните собственици се представляват пред съда от управителя на ЕС по икове предявени срещу етажен собственик, който не изпълнява решенията на ОС или задълженията по ЗУЕС – чл.23, ал.4 от ГПК. Излага се, че за упражняване на процесуални права, управителят може да упълномощи адвокат, който е представител на страната по пълномощие, съгласно чл.32 от ГПК.

В заключение се навеждат доводи за основателност и доказаност на исковата претенция по основание и размер, поради което се претендира депозираните въззивни жалби да бъдат оставени без уважение, а първоинстанционното решение потвърдено като правилно и законосъобразно.

В с.з. пред настоящата инстанция страните се явяват и поддържат изложените от тях доводи във въззивните жалба, респ. отговорите към тях.

Депозираните въззивни жалби са допустими - подадени са от процесуално легитимирани лица, в законоустановения срок срещу подлежащи на инстанционен контрол съдебни актове, поради което подлежат на разглеждане по същество.

Бургаският окръжен съд, действащ като въззивна инстанция, като съобрази оплакванията в жалбата съгласно [чл. 269 от ГПК](#), намира следното по предмета на въззивното производство:

Първоинстанционното решение е валидно, и допустимо, тъй като има съдържанието по [чл. 236 от ГПК](#) и съдът се е произнесъл съобразно предявената с исковата молба претенция.

При произнасянето си по правилността на обжалваното решение, съгласно [чл. 269, изр. второ от ГПК](#) и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т. д.

№ 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивните жалби оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

Изложената от първоинстанционния съд фактическа обстановка не е спорна между страните, поради което съдът не намира за нужно да я възпроизвежда отново. Съдът възприема и всички изложени от районния съд правни изводи, които са пространни и изградени въз основа на задълбочен анализ на всички събрани по делото доказателства, поради което препраща към мотивите на първоинстанционното решение на осн. чл.272 от ГПК.

Във връзка с изложените в жалбата оплаквания и в допълнение на изложеното от първоинстанционния съд следва да се има предвид следното:

По отношение правилността на Решение № 260081 от 24.11.2020г. по гр.д. № 1051/2019г.

Оплакването на жалбоподателите, че първоинстанционния съд не е изложил правилно предмета на спора настоящата инстанция намира за неоснователно. С Определение от 17.07.2020г. съдът е постановил проекта си за доклад по делото по реда на чл.140 от ГПК, в който подробно е изложил исковата претенция и по двата иска – първоначалния и насрещния, дал е правилна правна квалификация и е разпределил доказателствената тежест по всеки един от исковете. В първото по делото с.з. на 25.09.2020г. съдът е докладвал делото и проектът за доклад е бил приет без възражения. Не могат да бъдат споделени довода на жалбоподателите, че предметът на делото е свързан с управлението на етажната собственост, респ. че се касае до производство по иск с правна квалификация по чл.40 от ЗУЕС. Изложените в исковата молба фактически твърдения, формиращи основанието на предявените искове са ясни и недвусмислени. Производството е образувано по осъдителни искови претенции на въззиваемата ЕС, с което се е претендирало от ответниците реално изпълнение на задължението им, произтичащо от законовите разпоредби на чл.6, ал.1, т.9 и т.10 от ЗУЕС, а именно заплащане на дължимите такси за поддръжка и управление на общите части на сграда с идентификатор 51500.505.161.3 в гр. Несебър, в която се намира и собствения на ответниците недвижим имот с площ от 61,54 кв. м., както и разходи за фонд “Ремонт и обновяване” гласувани с отделни решения през 2016, 2017 и 2018г.

Възражението на въззивниците, че предявеният от етажната собственост иск е следвало да се предяви по реда на чл.410 от ГПК, както и довода, че в разглежданият случай управителят на ЕС е следвало да инициира заповедно производство не намира опора в закона. Вярно е, че съгласно чл.38, ал.2 от ЗУЕС взетите решения за парични вземания, доказани с препис-извлечение от протокола на ОСЕС са основание за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал.1 ГПК, но това е факултативна възможност, чието използване е въпрос на целесъобразност. Ищецът е този, който определя вида на търсената правна защита

на своето материално право, както и начина, по който желае същата да бъде реализирана, както правилно е посочил и районния съд в решението си.

Неоснователен е и довода на ответниците, че същите следвало да бъдат санкционирани по реда регламентиран в глава Пета на ЗУЕС. След отмяната на чл. 11, т. 10, б. „к” от ЗУЕС /ДВ бр. 57/26.11.2011г./, ОСЕС и управителя нямат право да налагат санкции на етажен собственик, който не изпълнява задълженията си по чл. 6 от ЗУЕС. В глава пета от ЗУЕС е уреден административен ред, за налагане на наказание на собственик, ползвател или обитател в сграда или отделен вход в режим на ЕС, който не изпълни задължение по този закон. Нарушението се установява с констативен протокол, съдържащ данни за лицето, извършило нарушението, описание, време и дата на извършване, който се съставя от управителния съвет, респ. от управителя, ако не се избира управителен съвет и двама собственици и/или ползватели – чл. 57 от ЗУЕС, но наказанието глоба по чл. 55 се налага и обжалва по административен ред. Визираната от жалбоподателите процедура се развива по административен ред и има за предмет санкционирането им във връзка с допуснатото нарушение на задължението им по чл.6 ЗУЕС. Противно на наведените твърдения, същата не представлява процесуална предпоставка за предявяване на осъдителен иск срещу тях във връзка с вземанията на етажната собственост, нито пък сурогат на изпълнението на взетото от ОСЕС решение за плащане на дължими такси за поддръжка и управление на общите части и такса “фонд ремонт и обновяване”, а цели единствено и само тяхното дисциплиниране.

Подробен отговор на всички останали възражения на ответниците касаещи материалната незаконосъобразност на взетите решения на ОС на ЕС през 2016, 2017 и 2018г., в т.ч. дали управителят е бил избран законосъобразно, са намерили подробен отговор в мотивите на първоинстанционния съд. Независимо, че тези оплаквания са били неотносими към предмета на делото и са били преклудирани с оглед обстоятелството, че процесните решения на ОСЕС не са били атакувани в законоустановения срок по чл.40 от ЗУЕС, районния съд е формирал изводи и по отношение тяхната основателност, които са правилни и не следва да бъдат преповтаряни.

Първоинстанционния съд е разгледал по същество и релевираното оплакване на жалбоподателите за противоречие на взетите през 2016 и 2017г. решения на ОСЕС с императивната разпоредба на чл.51, ал.1 от ЗУЕС. Констатирал е, че ОСЕС не е определило стойността на отделната вноска, дължима от всеки един собственик, а е създавало възможност за определяне на различни по размер вноска за всеки един от тях. Въз основа на това е обосновал извод за тяхната незаконосъобразност, но изрично е посочил, че доколкото същите не са били атакувани в производството по чл.40 от ЗУЕС, то понастоящем същите са се стабилизирани и жалбоподателите не могат да се позовават на тяхната недействителност. Това становище следва да бъде споделено. Процесните решения са се валидирани, в резултат на което се е изчерпила правната възможност не само чрез иск, но и чрез възражение да се предяви унищожаемостта, респ. нищожността на решенията и същите подлежат на изпълнение. /в този см. в този смисъл Решение № 39 от 19.02.2013 г. на ВКС по гр. д. № 657/2012 г., I г. о., ГК./

Направеното от жалбоподателите оспорване на представителната власт на процесуалния представител на въззиваемата ЕС настоящия състав намира за неоснователно. Пълномощното е представено до първоинстанционния съд с исковата молба от адвокат, чийто адрес е посочен като съдебен адрес (съдебен адресат) по делото. Касае се за генерално пълномощно, в което не е конкретизиран кръга от правни действия, които са предоставени на съответния адвокат от управителя, в качеството му на представляващ ЕС. Вярно е, че същото не съдържа дата на съставяне, като за такава следва да се приеме датата, на която същото е било представено пред съда, а именно датата 06.11.2019г. Представеното от ищцовата ЕС пълномощно съдържа всички реквизити, посочени в чл.33 от ГПК, поради което оспорването на истинността му съдът намира за неоснователно на соченото от ответниците основание.

Не може да бъде споделена и тезата на въззивниците, че пълномощното на адв. Николова е със срок от две години съгласно чл.19, ал.8 от ЗУЕС, а понастоящем няма ново решение на ОС, съгласно което същата може да представлява ЕС. Сочената от въззивниците норма не касае процесуалното представителство на етажната собственост пред съда като неперсонифициран правен субект, а хипотезата, в която ОС на ЕС взема решение да възложи правомощията на управителя или част от тях на физическо или юридическо лице, което не е собственик в сградата.

Съгласно чл.23, ал.4 от ЗУЕС председателят на управителния съвет (управителят) представлява пред съда собствениците в етажната собственост по исковете, предявени срещу тях във връзка с общите части, и по исковете, предявени срещу собственик, ползвател или обитател, който не изпълнява решение на общото събрание или задълженията си по този закон. По искове срещу трети лица, във връзка с общите части, председателят на управителния съвет (управителят) представлява собствениците, ако бъде упълномощен от общото събрание.

От представения по делото протокол от ОСЕС от 02.06.2018г., е видно, че по т.3 от дневния ред на събранието, със 100 % от всички гласове за управител на ЕС през 2019г. е била избрана именно Ваня Стоянова. Противно на твърденията на ответниците, упълномощителната сделка сключена между управителя на ЕС и пълномощника по делото представлява действие на обикновено управление и за нейната действителност не е необходимо да е налице решение на ОСЕС по см. на чл.19, ал.8 от ЗУЕС. По делото няма данни към датата 06.11.2019г. правомощията на управителя да са били отнети, респ. да е бил избран нов управител, поради което съдът приема, че ищецът е процесуално легитимиран, а осъществено в негова полза процесуално представителство надлежно възникнало и реализирано в хода на процеса.

Неоснователни са и възраженията на ответниците, че регистрираното дружество "Етажна собственост АХ" ЕООД представлява втора етажна собственост с управител Ваня Стоянова. Вписания предмет на дейност на същото в търговския регистър, представените по делото фактури и покани за доброволно изпълнение недвусмислено сочат, че същото е дружество, осъществяващо дейност по поддръжка и управление на общите части на к-с "Аштън Хол", а обстоятелството, че в даден период от време Ваня Стоянова е била

управител на това дружество е ирелевантно за предмета на делото. От представената по делото покана за доброволно изпълнение се установява, че по повод дължимите за 2016г. такса за поддръжка и управление, както и такси за “фонд ремонт и обновяване” ответниците са били канени да заплащат по сметка на това търговско дружество, но доколкото същите не са навели твърдения за извършени в негова полза плащания и не са събраха данни в тази насока, съдът намира, че не следва да обсъжда тези обстоятелства, както и да изследва въпроса, дали това дружество представлява лице, което въз основа на недвусмислени обстоятелства се явява овластено да получи изпълнение по см. на чл.75, ал.2 от ЗЗД. Нещо повече, безспорно се установява от представените по делото квитанции, издадени от съответния приходен касов ордер, че ответниците са извършвали плащания в полза на ищцовата ЕС, а не в полза на трето лице.

По отношение правилността на Допълнително Решение № 260001 от 04.01.2021г. по гр.д. № 1051/2019г. на РС – Несебър.

Съдът се солидаризира и с изложените от първоинстанционния съд мотиви, касаещи неоснователността на предявения от ответниците насрещен иск. По делото е безспорно установено, че са били взети валидни решения на ОСЕС през 2017, 2018 и 2019г. за заплащане от етажните собственици на посочените в решенията суми. Решенията на ОСЕС не са обжалвани от ответниците, като няма данни по делото същите да са атакувани и от друг собственик в етажната собственост, респ. да са отменени от съда. За атакуване на решенията на ОС е предвиден специален ред – този по чл.40, ал.1 от ЗУЕС, уреждащ съдебният надзор върху решенията на Общото събрание, които противоречат на закона. Искът по чл.40 от ЗУЕС е конститутивен и до влизане в сила на решение по него, с което атакуваното решение да се отменя, това решение се ползва със стабилитет и подлежи на изпълнение по реда на чл.38 от ЗУЕС. При това положение задължителната сила на тези решения следва да бъде зачетена и следва да се приложат съответните правни последици. След като оспорените от ответниците решения не са били обжалвани в законоустановения срок или тяхното изпълнение не е било спряно от съда, те обвързват всички етажни собственици, вкл. и ответниците.

Изложеното обуславя извода, че с извършените плащания ответниците са погасили съществуващи, ликвидни и изискуеми свои задължения към ЕС, респ. не е налице неоснователно обогатяване в полза на ищцовата ЕС.

Депозираните въззивни жалби следва да бъдат оставени без уважение като неоснователни, а атакуваните решения на РС – Несебър потвърдени като правилни и законосъобразни.

При този изход на спора, право на разноски възниква в полза на въззиваемата ЕС, която е доказало извършването на такива в настоящото производство в размер на 500 лв. – заплатен адвокатски хонорар. Същите следва да бъдат присъдени на етажната собственост и възложени в тежест на ответниците на осн. чл.81, вр. чл.78, ал.3 от ГПК.

С оглед на гореизложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260081/24.11.2020г. по гр.д. № 1051 /2019г. по описа на РС - Несебър, като правилно и законосъобразно.

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260001/04.01.2021г. по гр.д. № 1051/2019г. по описа на РС - Несебър, с което е допълнено Решение № 260081/24.11.2020г. по гр.д. № 1051/2019г. по описа на РС - Несебър, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА З. Д. Б., с ЕГН ***** и В.С. Б. ЕГН ***** с адрес***, **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО** на Етажната собственост на сграда с идентификатор ***, с адрес: гр. Несебър, к.к. Слънчев бряг – изток, представлявана от управителя Ваня Костова Стоянова, сумата в размер на 500, 00 лв. /петстотин лева/, представляваща заплатен адвокатски хонорар за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____